

Modře označené štítky znamenají,
že není zaplacené předplatné!
Předplatné na jeden rok je
38,10+ 1,90 (HST) = 40 kan. dolarů
Cena 1,88 + 0,12 (HST) = 2,00 dolary.

Agreement # 40005374/ Registration # 09089

Datum, dokdy jsou noviny
předplaceny, je v pravém
horním rohu štítku!
ISSN 1186-9283 (Print)
ISSN 1923-1784 (Online)

J
Time
Committed
À dé lai
convenu

Telefon: 416/530-4222
647/728-0654
Praha: 222-261-811
E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 2.

(472.)

Vol. 21.

satellite 1-416

Thursday,

January 27,

2011

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org nebo www.zpravy.ca

V Praze zemřel významný klavírista Antonín Kubálek

Praha-čtk-Klavírista a pedagog Antonín Kubálek zemřel v Praze 18. ledna náhle ve věku 75 let. ČTK o tom za rodinu zesnulého informoval hudební publicista a dramaturg Pražského jara Antonín Matzner. "Datum pohřbu a další informace rodina zatím nesdělila," uvedl. Kubálek, absolvent profesora Františka Maxiána na pražské Akademii múzických umění, se narodil 8. listopadu 1935 v Libkovicích u Duchcova. Hudebník považovaný za nejtalentovanějšího klavíristu své generace odešel na podzim 1968 do exilu do Kanady, kde jako sólista vystupoval mimo jiné s Karlem Ančerlem a torontským symfonickým orchestrem. Premiéroval díla Luboše Fišera, Milana Kymličky, Jana Dumka, Františka Vrány a řady kanadských skladatelů. Působil také jako pedagog na torontské konzervatoři a univerzitě.

Kubálek věnoval soustavnou pozornost české hudbě a natočil řadu nahrávek s klavírními skladbami Smetany, Dvořáka, Janáčka a Josefa Suka. Jeho první zahraniční album se sonátami brněnského rodáka Ericha Wolfganga Korngolda vzniklo na doporučení legendárního Glenna Goulda v jeho režii a produkci. Za mimořádný výkon při sólovém recitálu na Pražském jaru v roce 2002 a dlouhodobou propagaci české hudby v zahraničí byl odměněn výroční cenou České hudební rady.

Hře na klavír se věnoval od svých 11 let, zvítězil na národní soutěži uměleckých škol a byl oceněn na Mezinárodní klavírní soutěži George Enescu v Bukurešti. V začátku 60. let byl zaměstnán jako učitel na Lidových školách umění v Kamenici nad Lipou a Mšenu u Mělníka. Českou republiku po emigraci opět navštívil v roce 1991, kdy zahájil cyklus klavírních recitálů koncertem ve Smetanově síni v Praze. V roce 1996 vystoupil na recitálu v pražském Rudolfinu a v roce 2003 založil Mezinárodní klavírní kurzy Antonína Kubálka ve Zlatých Horách.

Tak znělo stručné oznámení ČTK. Ve zprávě se nic neříká o tom, že Tonda byl skvělý člověk a vypravěč, který dokázal svými historkami bavit společnost. Měl krásný vztah s lidmi, kteří se snažili vyjádřit svůj vnitřní život kumštem. Ať již to bylo v hudbě nebo ve výtvarném umění. Před lety moje manželka Maria udělala dva jeho portréty a díky tomu se prohloubilo naše přátelství. Na podzim roku 2009 jsme se potkali u svatého Václava při výstavě o hudebním skladateli Jaroslavu Ježkovi. Nějak jsme se dohodli, že se musíme do Vánoc sejít a pochopitelně to nevyšlo. Silvestra jsme zavrhlí, ale Tonda měl jiný nápad, co takhle kdybyste přišli na kachýnku na Nový rok. Tento plán jsme realizovali.

Antonínova pochoutka se zelím byla skvělá a tehdy během jeho vyprávění se zrodil nápad zachytit jeho vzpomínky na papír. K mému překvapení se Antonínovi tento nápad zamlouval. V březnu a dubnu jsme natočili sérii rozhovorů, z nichž první tři byly v loňském ročníku Satelitě v číslech 5, 8 a 10.

V dubnu jsem odjel do Prahy já, v červenci Antonín. Byl nadšen, že jeho dcera Karolína bude studovat v Praze. V Praze se líbilo i jeho manželce Pat. Když jsme se v říjnu potkali, tak jsme spolu vyrazili na pochůzku po úřadech. Po tomto zpestření jsme zašli do Deminky na oběd a Antonín tentokrát připojil historku o kritikovi z

ANTONÍN KUBÁLEK NA JAŘE ROKU 2010

Globe and Mail, který přišel kdysi na jeho koncert a nějaká Antonínova kamarádka seděla za ním. Takže Antonín měl příběh z první ruky. Jakmile zazněly první tóny klavíru, kritik usnul a spokojeně spinkal jako malé děťátko. Jen občas se probudil a udělal si poznámku. Pak se zase odebral do říše snů. To trvalo během celého koncertu. Druhý den vyšla v *Globu* kritika, která nevyzněla tak špatně. Kritik ho docela zhodnotil kladně. Vadila mu pouze jedna věc, že klavírista byl místy příliš hlasitý. „Asi jsem ho několikrát probudil,“ dodal s úsměvem Antonín.

Letos po novém roce jsem dostal e-mail, že se Antonín podrobil operaci mozku. Zavola jsem mu tedy do nemocnice *Na Homolce* a vzal to Antonín, který byl plný optimismu. Operace se podařila, nyní bude následovat rehabilitace, možná že bude opět hrát a tento týden jde domů. „A do novin dej, že zprávy o mé smrti jsou poněkud přehnané...“ dodal s typickým kubálkovským humorem.

Jenže v úterý mi volala jeho manželka Pat, že Antonína postihl cestou z nemocnice infarkt a jeho stav je vážný... Tonda měl vlastně pravdu, život člověka nekončí v okamžiku, kdy se mu zastaví srdce, ale jsou zde věci, které zůstávají. To nemyslím pouze hmatatelné věci jako nahrávky, cédéčka, gramofonové desky, ale i věci neviditelné: vzpomínky, vztah k lidem, k rodině. To, co jako pedagog natloukl do hlavy svým studentům. To, co je nezměřitelné, něco, čemu se po staletí říkalo duše... A my se můžeme zastavit, zaposlouchat se do jeho

hudby, podělit se o vzpomínku na něj. Já osobně mohu splnit svůj dluh, který mám a pokračovat v jeho vyprávění, které jsem zachytil na magnetofon na jaře roku 2010...

Po přestěhování z Newmarketu bydleli Kubálkovi v Parkdale, protože jim to připomínalo trochu Evropu. Antonín měl rád právě ty malé obchůdky, domy, ale hlavně si tuto oblast oblíbil po příchodu do Kanady, kdy zde bydlel. Nejprve to bylo na Niagara St., potom bydlel s rodinou poblíž High Parku. Tehdy to byla skutečně Evropa. Žilo tam hodně Ukrajinců a Poláků. On sám bydlel u nějakého Čecha. Znovu jsem se vrátil k vyprávění z loňského dubna.

AK: Tenhle dům našla Pat. Líbilo se nám, že je to blízko městské dopravy, a není daleko k českému rezníkovi, což je velmi důležité. V domě je místo pro piano a při tom to není na hlavní ulici. Zároveň cena domu byla dobrá.

ABE: A jak snášela Karolína přestěhování do Toronta?

AK: Musela dokončit základní školu zde a měla i etnické konflikty, které jsou běžné v této oblasti. Bylo to však pouze jeden rok a když začala chodit do Umělecké školy v Rosedale, tak tam jsou jiné problémy, alkohol a drogy. Tomu však zatím odolává.

ABE: Jak dlouho jste bydleli v Newmarketu?

AK: Deset let. Před tím než jsme se vzali s Pat, tak jsem bydlel poblíž Bathurst a Lakeshore, zatímco rodiče Pat bydleli ve Scarborough, kde jsme spolu bydleli po svatbě. Rodiče však přišli s tím, že se dům musí prodat. Na štěstí Pat měla pronajatý dům v Newmarketu, tak jsme ho mohli „odnajmout“ a nastěhovat se tam. Ze začátku to bylo pěkné. Byl to krásný odpočinek po mnoha letech bydlení v Torontu, ale bylo při tom příliš mnoho cestování. Tříkrát až čtyřikrát týdně na autobus a přesedat na Finch Ave., abych se dostal do školy. Pat musela také cestovat a Karolína měla soukromé hodiny v Torontě na housle. Po čase jsme se rozhodli, že dům v Newmarketu prodáme a že koupíme něco v Torontě. V Newmarketu se mi líbilo. Není to malé město a jsou tam i pěkné hospůdky. My jsme bydleli přímo v městě. Mají tam hudební festival, soutěže pro mladé hudebníky. Je to docela kulturní město. Mají divadlo pro 500 lidí, ale když se prodá 150 lístků, tak je to úspěch. Karolína však z toho byla smutná, když se musela přestěhovat. Asi rok trvalo, než se přemístila i mentálně. Měla tam své kamarádky. Ráda se tam vrací. Pat tam jezdila na kole, ale teď v Torontu už kolo ani nemá.

ABE: Jak jste se vlastně seznámili?

AK: Pat studovala u mne, ale zároveň má ráda koně. Vystudovala anglickou literaturu. Z české literatury jsem jí dal Čapka. Švejka zatím ne. Karolína také hodně čte. Hrozně se jí líbil Brady, *Hančín kufřík*. To ji oslovilo. Pat se mi líbila od okamžiku, jak vstoupila do učebny. Bylo jí jedenadvacet a mně bylo přes čtyřicet. Říkal jsem si - dej si pokoj, jsi starej dědek. Když udělala tu závěrečnou zkoušku z klavíru, tak si koupila koně a měla ho někde na farmě u Newmarketu. Musela jezdit každý den ze Scarborough do Newmarketu kvůli němu. Při tom měla problémy s různými alergiemi. Neviděli jsme se deset let.

POKRAČOVÁNÍ NA STR. 5